

Klanjam se ti, duh moj premočni,
 ki si na beli dan vstal,
 ko taval si v temi nočni
 in nisi v pozabljenost pal!

Solnce, ki iz megle si vzšlo,
 duh, ki si na beli dan vstal:
 ker sta razgnala temo,
 klanjam se vama do tal.

Kraj morja.

Utihnila je že viharja sila;
 spet mirna noč svoj plašč je razgrnila;
 morje počiva, že po bitvi vroči
 zaspala trudno v zemlje je naročji.

Njegova grud globoko, težko diha
 in kakor misel, kakor želja tiha
 igrajo in šepečejo njegovi
 s peščenim bregom združeni valovi.

A tam svetilnika oči krvave
 na morje gledajo, kjer iz daljave
 med skalami, otoki v pristanišče
 svoj pot težavni trudna ladja išče.

Pesem.

No, in palo snega nam na radost je,
 nam na radost veliko, na fantovsko:
 naokrog, kamorkoli pogled se vpre,
 vse z debelim je snegom zagrnjeno.

Naša kočica oblekla je beli kožuh
 in na toplem sedi in zre v daljno dalj,
 kjer na gori bor temni, za vse slep in gluhi,
 ves v zelenju pod krono stoji kot kralj.

Že kraguljčki zvene; ven na prosto sani!
in ponese ko blisk nas po polju vran:
kjer za goro k devici srce mi hiti,
k devi bujni in vroči kot letni dan.

List papirja.

Naj li napišem romanco,	V modi ni zdaj več romanca,
ali krvavo balado,	divja se zdi mi balada,
ali poskočno gazelo	z drugim ko bistra gazela
za svojo ljubico mlado?	zbežala je ljubica mlada.

Prešli so dnevi.

Prešli so dnevi kot oblak,	Jaz nisem nikdar bil ljudem,
ti dnevi mladotletja,	filistrom, pst! po volji
po svetu blodi moj korak,	in mimo hiš njihovih grem,
iščoč na noč zavetja.	nočujem v tihem polji.

Poslednja noč.

Večerne so sence odele zemljó,
vzblestela je luna nad temno goro,
in zvezde na nebu prijazno žarijo,
tam v gaju na griču topoli šumijo . . .

Svit beli kot sneg poljublja ravan,
kazaka solnce to je, kazaka dan,
kónj staje bežijo čez polje širno,
moje srce je tak sladko nemirno.

Iz gošče razlega se slavčev glas,
na oknu prikaže se deve obraz —
ve, misli moje, zakaj ne spite,
oči moje, kam neki strmite?

Kako razburja kri ta radostni šum,
ki prihaja sem iz delavskih trum,
in vsaka pesem, od njih zapeta,
se zdi mi, kakor da himna je sveta.

Mrakovi zbežijo za daljno goro
in jutranja zarja razvname nebo,
že konji z menoj tja v mesto drevijo,
in — step ukrajinska — tedaj adijo!
O, zbogom, poslednja vesela noč,
o, zbogom, ukrajinska bela noč!

V daljavi gozd temní . . .

Zdaj na pot, moj drug neznani, solnce nizko že stoji — predno zarja noč oznani, že sva tam brez vse skrbi, kjer v daljavi gozd temní.	Lahkih nog čez polje širno, kam se ti tako mudi? — Moje to srce nemirno le naprej, naprej teži, kjer v daljavi gozd temní,
Sem čez pisano, glej, polje veter žito valovi in škrjanček dobre volje v nebu pesem žvrgoli, a v daljavi gozd temní.	Javor — brat me tja pripelje, oče — hrast blagoslovi, sestra — breza mi postelje, lipa — mati upokoji, kjer v daljavi gozd temní.

Večerno srečanje.

Čez strme rebri gre oblak,
v srebrnih valih diha trava,
ob jelši jelša strepetava,
iz težke dalje pleše mrak.

Molčeč popotnik mimo gre . . .
Počakaj! Stoj! Povej! . . . Zaman je . . .
Pa morda ravno njemu znan je
lek, ki nobeden zanj ne ve?

Vladimir Levstik.

